

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 200 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

Coperta: Mirela Pete - Pictură „Flying Fans”

SIONO Editura
Bd. Ion Mihalache 93-105, Sector 1 București ROMÂNIA
www.sionoeditura.com
E-mail contact: office@sionoeditura.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAVA, EM

Fluturi și alte frunze / Em Sava. - București : Siono Editura, 2020

Index

ISBN 978-606-95013-4-4

821.135.1

Em Sava

Fluturi și alte frunze

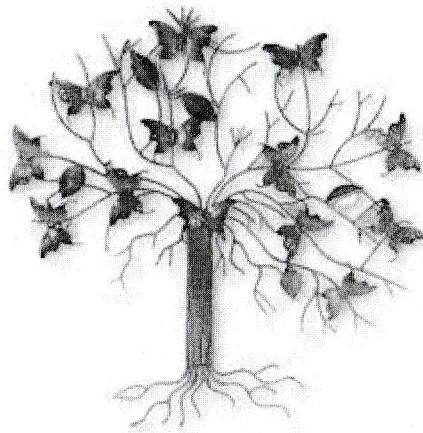


Cuprins

Prolog	3
Luni gând ud	5
28 iulie	7
Cântec	10
De februarie... văstare crud	11
Urma urmei	12
Miros de verde și de câmp	13
Flori de nu-mă-uita	14
Perfecțiune	15
Dacă	16
Banal	16
Punct	17
Întrebări	19
Gustul tău	21
Simplu	22
Omule de zăpadă	24
Să ne fie primăvară!	25
Sensibilitate de marti	26
A ta?	27
Definiția iernii în La major	29
Dac-aș desena în stea...	30
Fotografie	31
Departe de mine	32

RePlouă, dar nără la Bacovia	34	Decembrie...	74
Capriciu	36	Octombrie ud	75
Dragoste	38	Cu primăvara la cafea	77
Furtună cu soare	39	Și jos, jos, foarte jos... luna	79
Lumini sau umbre	40	Primăvara începe în mov	80
A-tingere bolborosită	42	Primăvară într-o dungă	81
Permis de port-cuvânt	43	Fantezie de vară albastră	82
Betie la sfert	45	Paște fericit!	83
Curățenie de octombrie	46	Zilele acestea	84
De sezon	48	Formulă magică – nisip	84
Suflete sub pulovere de lână	49	De-a toamna	85
Când toporașii mint	50	Codobelci primăvării	89
Bunica mea cuminte	53	Vis cu margarete	91
Normalitate	55	Balada păpădiei emigrante	93
Absență	56	Floare de soare	95
Autoportret strâmb	57	februarie scris de mâna	96
antinomie	59	Flori de iarnă mexicane	97
Pur și simplu, amnistie	61	Ninge	97
Trifoi cu patru foi	63	Un pui alb și nervos de iarnă	99
Celesta acrofobie	65	Salut, arome tricolore!	102
Frunzele-mi plouă pe-afară	67	Fost-au fluturi cât au fost	105
Vioara cântă vremea cu un arcuș defect	69	De iarnă	106
Zăpada mieilor de Bună Vestire	71	Când îngerii croșetează nori	108
Mai cu bucăți de primăvară	72	Zăpadă	111
Vară de octombrie	73	Tu te tărăști, eu zbor	113

Jumătate de semn de întrebare	115
Ala bala portocala	117
Gând neinspirat	119
De-a prinselea	120
De-a soarele răsare pofta-n cui	122
Te bagi?	124
Ghicitoare	125
Epilog	126



Prolog

Fără

și gândurile cădeau bolovănoase.

Oprește-te! Nu poți începe o propoziție cu „și”.

De ce?

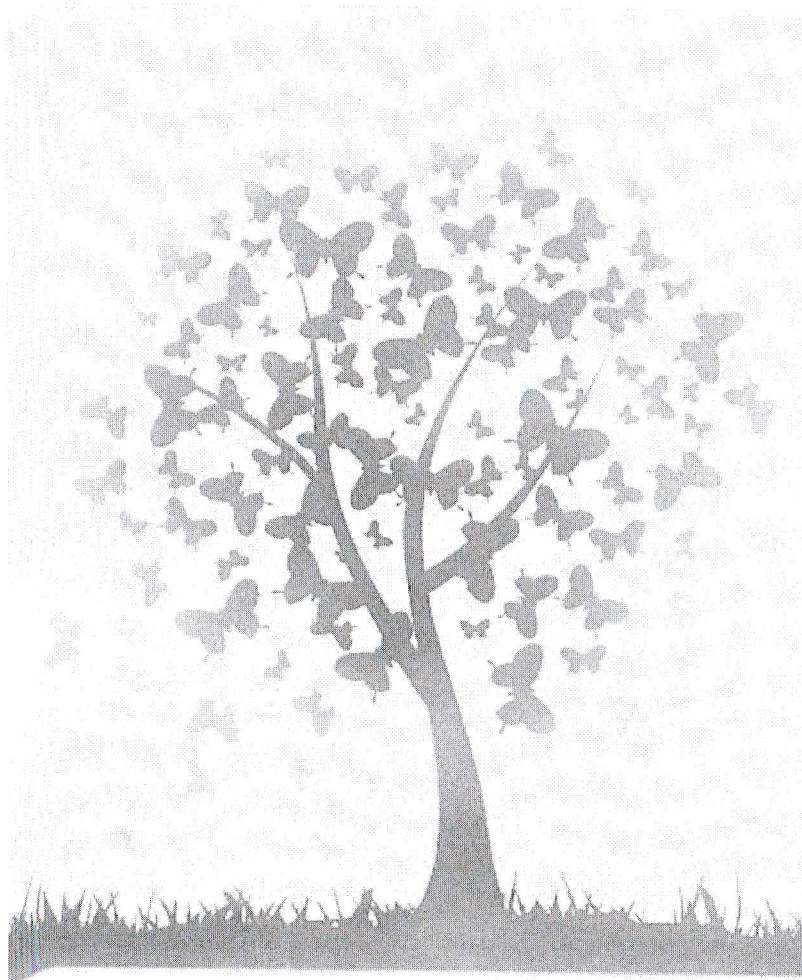
Pentru că... gramatică. E conjuncție. Conjuncție coordonatoare. Trebuie să legi un ceva de-un altceva. De preferință o portocală de o portocală sau un măr de un măr. Niciodată un măr de o portocală.

????

Nu poți începe o propoziție cu literă mică, e o altă regulă. Zice cine? Si dacă azi mi-am pierdut majuscula? Dacă fix azi nu o găsesc? Ce fac? Rămân nevorbită, doar pentru că la un punct un cineva (nu se știe când și cine) a pus niște reguli într-o carte?

și gândurile cădeau bolovănoase răsturnând litere, puncte, virgule, paranteze, spârgând vreo două linii de dialog, culcând la pământ în același timp sintaxa propoziției și-a frazei...

p.s. și din fiecare gând ciobit ieșea câte-o literă îndrăzneață, călcătoare de prepoziții și conjuncții, purtând toc cui, sonor și ascuțit... știi cum? ca și cum ai trăi lumina pe-ntuneric.



Luni gând ud

Într-o dimineată am plantat un ocean.

În joacă l-am plantat.

Pentru că în lunga listă a nepriceperilor mele e și grădinăritul.

Sunt un om nepriceput, de aceea tot ce fac iese pe un fel de dos

care e un fel de față a unei stângi ce se vrea dreaptă.

Nu mă pricep la nimic.

De aceea cuvintele cresc ciorchini cu gust de mere și aparență de frezii,

iar numerele nu sunt. Pur și simplu-s baloane de săpun care semnează absent de fiecare dată când m-ar apuca vreo eventuală aritmetică.

Așa că un banal unu plus unu iese fărâmîțat atât de mărunt

că pare mai degrabă o pictură abstractă.

Într-o dimineată am plantat un ocean.

Mic. Jur că era foarte mic.

Ca un „nu știu” înmugurit la întâmplare în colț.

De ochi.

L-am sădit lângă casă.

Căci sunt responsabilă când mă apuc de ceva.

A doua zi dimineața era deja albastru.

Iar eu, cred că din greșelă, i-am pus articol hotărât.

Și-atunci s-a apucat să crească pești.

A treia zi am avut nevoie de binoclu

ca să privesc în curtea casei părintești.

Iar după o săptămână mă aflam pe lună.

Însă mă auzeam cu mama și tata la telefon zilnic.

Apoi de dragul nostru s-a inventat *skype*-ul să ne
puteam vedea.

Și ne priveam. Cu dor ne priveam și fiecare dintre
noi

ținea la piept o toartă de ocean.

În fiecare zi oceanul mic, devenit mare, înmugurea.

Albastru înmugurea miros de sare.

Cum nu mă prind ușor (văd cenușiu roz)
nu observam mirosul de lacrimă cu gust de dor.

Până-ntr-o zi.

Când în inbox am găsit un e-mail:

„*Nu vă faceți griji.*

Eu sunt lacrima și dorul vostru”

Semnat: **oceanul.**

28 iulie

E ziua ta,

iar eu cresc în grădină antonime.

De ani de zile fac asta,

explicându-ți în propoziții lungi la telefon și pe *skype* că
„acasă” și „departe” sunt sinonime.

Iar tu mă crezi. Din obișnuință.

Pentru că ai talentul să crezi tot ce spun eu și să vezi
culturile în aceleași nuanțe ca mine.

Pentru că eu. Pentru că tu.

Ai mers pe cartea mea de când am venit la tine.

Mă așteptai și ai decis să crezi în mine.

Adevărul meu a fost legea ta,

de aceea nu te-am mințit niciodată.

N-am putut să mă ascund în umbre ori neliniști,
pentru că n-ai permis umbre și neliniști în preajma mea.
Ți-am dăruit dragostea absolută și nefericirea perfectă,
mândria și disperarea, bucuria și lacrima, râsul și dorul,
emoția și neliniștea. Iartă-mă!

De multe ori plângi în preajma mea, iar eu te cert.
„De drag...”, îmi spui lăcrimând cu cei mai frumoși ochi

Nu mi-ai dat verdele lor, însă mi-ai dat zâmbetul tău,
vorba ta, lumina ta caldă.

M-ai tras de mâna atunci când obosită am vrut să plec
crezând că-a venit seara.

Nu m-ai lăsat. Ai obligat soarele să răsară la opt p.m.
Și soarele a răsărît, aşa căt e de soare.

A luminat cuminte, fără să-ți iasă din cuvânt.

Eu sunt pentru că tu.

M-ai construit, m-ai scris, m-ai desenat.

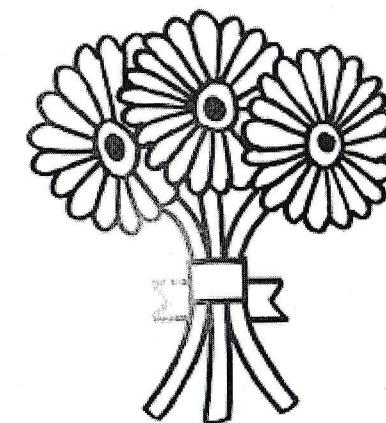
Iar anii au trecut
fără să schimbe proporția,
realitatea impresionantă, copleșitoare și adâncă
a minunii că tu ești mama mea.

Sunt fiica ta, e calitatea mea majoră
și singurul defect pe care tu îl ai este că lași anii să
treacă peste tine, peste noi.

La mulți ani, mamă!

Fluturi și alte frunze

P.S. Îți amintești când m-am îndrăgostit de năsturelul acela sub formă de rătușcă verde, din magazin și l-am luat cu mine? O bucătică ieftină din plastic. Pe vremea când credeam că lumea, cu tot ce are, e a mea. Doi, trei ani? Mi-ai explicat ce-nseamnă să iei ceva ce nu-i al tău și ne-am întors în magazin să-l pun la loc. Țineam în palma mică și grăsuță rătușca verde și inima-mi bătea însăspăimântată de grozăvia faptei mele. Apoi l-am cumpărat și l-am luat cu noi. Ai rearanjat lucrurile și Universul a funcționat perfect cu năsturele mic și verde, pierdut acum printre nimicurile copilăriei mele.



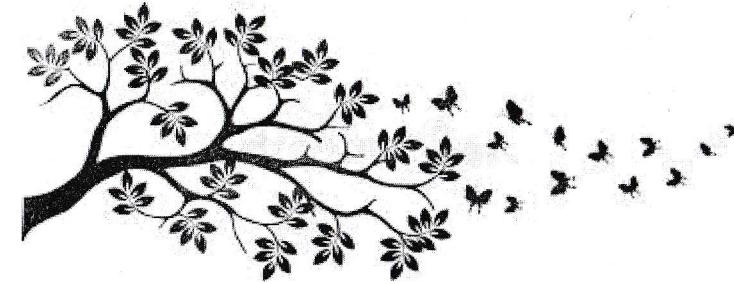
Muzică, trup, parfum: Femeie
 Îmi plăsmui este trăirile-n descânt.
 Mi-ești drog și oxigen.
 Mă păcălești, nălucă!
 Te joci, fugind

Nu știu: ești demon? înger?
 Ești noapte ori ești zi?
 Te gust: ești nemurire dulce
 Vioara mea fierbinte,
 ești modul meu de-a fi.

te beau.
 Mă-mbăt din trupul tău. Vibrândă
 te-adulmec dimineața, mustind încă a somn...
 m-aprinzi, vioară sfântă,
 femeia mea-minune,
 Fluid-alunecândă.

Muzică, trup, parfum: Femeie!
 În vene-mi te prelingi,
 copil de inocențe și mamă de păcat
 răstorn întreaga lume
 atunci când plângi.

Fluturi și alte frunze



De februarie... vlăstare crud

Ești februarie sensibil
 fulgi de zăpadă – gânduri sting cuvinte,
 cu genele topite-n literă și sunet.

tată ți-e iarna albă, înțeleaptă,
 privirea caldă, mama primăvară.

petalele de nea se zămislesc în floare,
 vlăstare crud, mijind cu îndrăzneală
 ca visele-ți să-nchege o timpurie taină
 și-un pui de vară, ce-o să crească mare.